

[Christmas Møller.]

for, at den sydslesvigske Befolkning, Mindretallet saavel som Flertallet, kan faa Ret til at leve deres frie kulturelle og aandelige Liv uden Tryk fra den ene eller den anden Side. Vi mener derfor ogsaa, at Regeringen af al sin Magt kan kræve, at saa snart det overhovedet er muligt, at faa de tyske Flygtninge bort fra Slesvig, bør dette ske. Dette lægger vi en ganske afgørende Vægt paa. De sidste Meddelelser, vi har modtaget fra Flensburg og Sydslesvig, er saa foruroligende, at vi ønsker gjort klart saa stærkt som muligt, hvad det danske Folks Mening herom er. Dette er det nærmeste Krav til os, Kravet, i hvilket vi skal afkaste vore Evner. Stillingen er ikke den, at det er Regeringen, som kan stille Spørgsmaal til os, det er os, som maa stille Spørgsmaal til Regeringen om, hvad den paa dette nye Omraade har gjort og vil gøre, og hvor vi mener, at Danmark har Ret til at gøre sine Synspunkter gældende som den allierede Nation, Danmark er.

Aksel Larsen: Efter Valget den 30. Oktober ønskede vi, at der blev dannet en Regering med et konkret politisk Arbejdsprogram, for hvilket der kunde være et solidt Flertal her i Tinget. Vi fik ikke en saadan Regering, vi fik en Mindretalsregering, dannet af Partiet Venstre. Straks den højtærede Statsminister havde dannet sin Regering, erklærede vi offentligt, at dette var en svag Regering, og derfor var det en Ulykke for Landet, at denne Regering blev dannet. Det var en Regering, som var svag, ikke alene i den Henseende, at den rent formelt ikke havde sit Flertal i Folketinget i Orden, men den var svag i den Forstand, at Venstres Politik, som enhver i dette Land vidste, befandt sig i absolut Mindretal her i Tinget og ikke havde Mulighed for at vinde Flertal. Vi sagde endvidere, at Regeringen har kun een Chance for at faa et nogenlunde langt Liv: hvis den er meget forsigtig, hvis den løber fra hele Grundlaget for sin Valgkamp, og hvis den foretager sig saa lidt som muligt, men tilføjede, at en saadan henholdende Visnepolitik fra Regeringens Side kunde Landet naturligvis ikke taale, og baade af den ene og af den anden Grund bliver det derfor i Folketinget, Initiativet kommer til at ligge.

Det er nu fuldt ud bekræftet, at hvad vi sagde dengang, straks efter Regeringens Dannelse, var rigtigt. Det er bekræftet ved alt, hvad vi har oplevet i den korte Tid, vi har forhandlet, efter at Folketinget traadte

sammen, og det er bekræftet til Overmaal i den højtærede Statsministers Skydebantale, hvor han bittert erklærede, at Regeringen ikke vilde finde sig i, at Førerskabet og Initiativet løb bort fra den og gik over til Folketinget, og hvor han i Anledning af, at det saa ud, som om det vilde gaa saadan, bebudede, at Regeringen kunde tænke sig at udskrive Valg. Den højtærede Statsminister har jo i sin Skydebantale fuldkommen erkendt Regeringens aabenlyse Svaghed saavel politisk som numerært. Han har ogsaa i sin Tale her under Finanslovdebatten erkendt, at Venstre staar uhyre svagt, hvad angaar sin Politik og den Maade, man argumenterer paa for denne Politik. Det, han har sagt her om Forholdet imellem Regeringens nuværende Politik eller Forsøg paa Politik og saa den Agitation, Venstre lavede under Valgkampen, er, hvad man i jævn dansk Tale kalder Søforklaringer; det gælder ikke alene i Almindelighed om Valgagitationens Forhold til Regeringens nuværende Politik eller Forsøg paa Politik, men det gælder ogsaa, naar man skal ind paa de konkrete Omraader, f. Eks. Restriktioner, Rationering, Statskontrol med Udenrigshandel, Produktionen og Fordelingen, og det gælder, naar det drejer sig om den sociale Lovgivning, hvor man nok tør antyde, at Regeringen bliver mere og mere ubestemt i sine Udtalelser. Naturligvis faar det os ikke til at tro, at Venstre egentlig har skiftet Politik, men vi er nødt til at notere, naar et Parti saa brat i sin praktiske Politik eller praktiske Forsøg paa Politik svigter det, de levede højt paa under Valgkampen, og hvorpaa de skaffede sig en væsentlig Part af deres Stemmer. Noget helt andet er, at jeg tror for saa vidt, Vælgerne har et temmelig sikkert Instinkt for, hvad et Parti mener, og hvad det vil, og jeg kan ikke komme bort fra, at den Tilslutning, et Parti faar, for saa vidt man kan dokumentere, at den kommer fra ganske bestemte Kredse af Befolkningen, ogsaa kendetegner dette Parti og dets Hensigter. Jeg tænker naturligvis her paa det, ikke alene jeg, men ogsaa mange andre har sagt, at Venstre kan takke Nazister, L. S.-Folk, tyske Nazister o. s. v. for en væsentlig Part af sin Stemmefremgang, ja, formodentlig for den væsentligste Part af sin Stemmefremgang. Den højtærede Statsminister er meget vred paa mig, fordi jeg har sagt det, men ikke paa alle de andre, der har sagt det, og slet ikke paa sin Partifælle, det ærede Medlem, Hr. Erik Appel, som har sagt det allermest tydeligt. Det faar saa være. Men hvad jeg har fremdraget her, er Kendsgerninger.